

VIATGE A L'INTERIOR

Benvolgudes famílies:

El col·legi desitja donar una formació integral als seus alumnes per ajudar-los a créixer com a persones des d'allò més profund i agradable de cadascú.

Aquest curs us hem convidat juntament amb els vostres fills/es, a fer un "viatge a l'interior"; a no tenir por d'entrar dins nosaltres i descobrir tants i tants de paisatges interiors que no passen desapercebuts perquè són, fonamentalment, part de la nostra felicitat.

Vivim escrivint una història, la nostra, en els diàlegs i amb altres històries i relats.

Aquests relats no es construeixen sols, els anem construint amb noms, vivències i memòries que es converteixen en referència i matèria primera, i és això amb el que donem forma a les nostres paraules, gestos i accions.

Avui vivim en un món on constantment ens estam presentant. Ho feim a través de xarxes socials, en les quals mostrem el nostre perfil més enginyós, humà, interessant... Sentim la necessitat d'agradar i pareix que se'ns està avaluant sempre seguit.

Tan sols ens sentim en confiança i llibertat per mostrar les nostres debilitats en els àmbits on ens sentim estimats i integrats. És fonamental estar en àmbits allà on se'ns accepta tal i com som.

És tal vegada dins l'àmbit religiós on podem confiar i acollir-nos a la misericòrdia, a una abraçada, a la promesa de perdó i a la reconciliació que Déu nostre Senyor ens ha promès.

És de gaudir, que Déu no es cansa de perdonar. Jesús perdona tot i perdona sempre. Som nosaltres, els que ens cansam d'acudir a la seva misericòrdia.

És per tant ben clara, aquesta reflexió, quan a una de les seves homilies el Papa Francesc ens diu que nosaltres estam acostumats a experimentar el perdó dels pecats, i tal vegada a "bon preu"; per tant, hauríem de recordar, algunes vegades, quin fou el preu que Jesús Nostre Senyor va pagar per tots nosaltres, ja que, pels nostres pecats, va entregar la seva vida!

VIATGE A L'INTERIOR

Hi ha el perdó fàcil i el perdó difícil. És senzill perdonar quan l'ofensa és lleu, quan no hi havia el mínim indici de responsabilitat, quan una conjunció atzarosa d'elements propicia el mal. Molt diferent és, en canvi, perdonar quan hi ha hagut clara intencionalitat, quan l'ofensa és tan greu que res no torna a ser com abans, quan es pot imputar responsabilitat. El perdó no és, aleshores, un acte que flueixi espontàniament del cor.

Si tu no saps perdonar, no ets un bon cristià, diu el **papa Francesc**: "seràs un bon home o una bona dona, però no fas el que va dir i fer Nostre Senyor."

Amics, hem de ser valents per fer aquest viatge a l'interior. Hem d'experimentar el silenci interior. Hem de desenvolupar la dimensió contemplativa, que és un crit al silenci, a la reflexió, a l'interior...

Cal aprendre a escoltar el nostre cor, els nostres sentiments i a percebre el que som, sense por.

El perdó mai no és una casualitat. Tampoc no és una necessitat de la natura, ni una fatalitat històrica. És en qualsevol cas un acte humà, una expressió de la més profunda llibertat, una manifestació de la creativitat. El perdó mai no s'esdevé d'una manera instintiva o mecànica. És la conseqüència d'un esforç, d'un acte decidit i reiterat de la voluntat que ha estat capaç de superar l'orgull ferit. No és fàcil perdonar, però és possible (*Francesc Torralba*).

Aquí tenim la utopia d'aquest curs. Valorar-nos i estimar-nos tal com som, saber que així ens estima Déu.

- Cada dia, quan resem el pare nostre, "perdona els nostres pecats com també nosaltres perdonam..." no han de ser tan sols paraules!

Equip de pastoral del col·legi Sant Vicenç de Paül

Palma (La Soledat)